

lemovaly tenké vějířky vrásek. Byl to můj strýc Štěpán. Poznala jsem ho teprve před pár dny, nikdy předtím jsem o něm neslyšela.

V rukou svíral volant a kmital vyděšeným pohledem mezi silnicí a mnou. Tvář měl staženou starostí a soucitem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ano.“ Ztěžka jsem vydechla. „Jen zlý sen,“ vysvětlila jsem.

Jenže to nebyl sen. Kdyby ano, nelepila bych se teď na koženou sedačku nablýskaného passatu a nenechávala se zcela neznámým mužem, jehož příbuzenský vztah ke mně dokazovalo jen pár cárů papíru, odvězt kdovíkam. Byla to vzpomínka.

Stalo se to sice už před pár týdny, ale ty zvuky, pachy... a hlavně strach – všechno to bylo tak živé, jako by se to odehrálo teprve včera.

Byla jsem jen svéhlavá, bezstarostná puberťačka s nosem věčně zabořeným v knihách a skrovným množstvím přátel. Mou největší starostí byl test z matematiky. Ale teď... Pořád nechápu, jak se to mohlo stát. Bylo to tak rychlé. Ve zlomku vteřiny jsem osiřela a celý můj život se zhroutil jako domeček z karet. A stačilo tak málo. Nějaké zvíře vběhlo na silnici a protijedoucí černý citroen dostal na zmrzlé vozovce smyk. Vřítíl se do protisměru, do pruhu, kde jsme byli my.

Pamatovala jsem si to. Pamatovala jsem si každou sekundu. Zapomněla jsem si zapnout pás a náraz mě vyvrhl ven z auta, rovnou do sněhové závěje.

Prý jsem měla štěstí: až na rozbitou hlavu a pár odřenin žádná vážnější zranění. Tak to alespoň tvrdili doktoři. Ale co ta nesnesitelná bolest na prsou, jako bych měla zlámaná všechna žebra? Jako by mi z hrudi někdo vyrval vše, co tam má být, a zůstala jen bolestivá krvácející díra zející prázdnotou. Copak tohle zranění nikdo nevidí? Dá se to nazývat štěstím?

Snad by bylo lepší ztratit paměť.

Ležela jsem v nemocnici, srdce rozervané na kusy, a nechtěla si nic jiného než usnout a už se nikdy neprobudit.

Když mi řekli, co se stalo, nepřemýšlela jsem nad tím, co bude se mnou. Nějak jsem vůbec nedokázala uvažovat nad budoucností, protože jsem si nemyslela, že před sebou ještě nějakou mám. Bylo to, jako by můj život skončil a vše, co se dělo, jako by se dělo někomu jinému. Já to jen sledovala zpovzdálí.

„Nechápu to,“ zaskřehotala jsem s vyprahlým hrdlem.

„Co?“ Strýc se nechápavě zamračil na vozovku.

„Proč se nikdy nezmínil, že má bratra?“ V mých slovech nebyla znát ani nejmenší známka zájmu. Sama jsem se divila, jak mdle zním. Jako by ten hlas ani nebyl můj.

„Měli jsme mezi sebou nějaké spory. Tvůj otec si nepřál, abychom se vídali, a já jeho přání respektoval. Teď vím, že to bylo hloupé.“ Úzké rty se mu při bolestné vzpomínce na bratra stáhly do tenké přímky. Jistě mu celou tu dobu scházel. O to víc jsem tomu nerozuměla, ale už jsem se na nic dál neptala.

Nechtěla jsem mluvit a strýc Štěpán mi mlčení oplácel. Jeli jsme dlouho, až na samý okraj země, kde se v hlubinách Karpat měla ukrývat vesnička – náš cíl. Příliš malá na to, abych ji dokázala najít na mapě, přesto prý nabízející plnohodnotný život. Zároveň tak vzdálená od mého dosavadního domova, že mi to snad pomůže zapomenout. Dolina, vesnice s necelými patnácti sty obyvatel, pojmenovaná podle údolí, v němž se nachází.

Vysoký starý kostel s odlupující se omítkou, pár obchůdků rozestých podél cesty a domy, až na barvu fasády všechny stejné, na můj vkus až příliš namačkané jeden vedle druhého.

Přejeli jsme po mostě na druhý břeh řeky, minuli pár novostaveb a zastavili před moderním domem s okrově žlutou fasádou, osaměle stojícím až na úplném konci vesnice,